

Isonkyrön herättäjäjuhlat
Aattoseurat
perjantai 6.7.2012
Sirkku Rinnekari

Päivän sanassa, Psalmissa kolmetoista, sanotaan näin: *"Kuinka kauan huolet painavat mieltäni ja sydäntäni jäytää tuska? Kuinka kauan viholliseni ovat voitolla? Katso minun puoleeni ja vastaa minulle, Herra, Jumalani!"*

Me olemme kulkeneet kukin oman matkamme tähän hetkeen, ristini ääreen, toivomaan, veisaamaan ja rukoilemaan, että Hän katsoisi meidän, lastensa, puoleen. Sydämistämme saattaa kuulua erilaisia huokauksia, huutojakin. Kuinka kauan, kuinka kauan, on tätä huolta ja kuormaa vielä kannettava. Kuinka kauan painaa huoli ja vastuu läheisestä. Kuinka kauan on tämän sairauden kanssa taisteltava. Kuinka kauan on tämän epävarmuuden ja pelon kanssa eletävä. Kuinka kauan vielä, ennen kuin vihani sammuu. Kuinka kauan oloni on katkeamispisteessä. Kuinka kauan on soljuttava täällä pimeässä alakulossa, jonne ei tunnu ulottuvan läheisten apu, ei edes Jumalan armo. Kuinka kauan minä jaksan. Katso, Herra, minun puoleeni. Vastaa minulle. Ja anna minulle voimaa nähdä ja hyväksyä se vastaus, jonka olet minulle hyväksi katsonut.

Oman ristini alta minä katson, Herra, Sinun silmiisi, helliin silmiisi:

För Jesu milda ögon/ betryckt av synd jag faller ner./Med längtan i min nöd jag ser/i Jesu milda ögon.

Silmäisi eteen, Jeesus / synteini raskaan taakan tuon / ja ikävöivän katseen luon / silmiisi helliin, Jeesus.

Silmiisi katson, Jeesus./ Jos tuomionkin kuulisin, / katsoisin hyljättynäkin / silmiisi helliin, Jeesus.

Juhlien tunnusvirressä kuulen yhtä aikaa säröisen ja rauhan saavuttaneen miehen äänen. Miehen äänen, joka on käynyt taisteluja paitsi itsensä myös muiden kanssa. Kuulen hylkäyksen ja hylätyksi tulemisen kokemuksen tunteet. Kuulen myös levollisuuden äänen, joka on mahdollistunut, kun on lopulta herännyt ja havahtunut siihen, että Jumalan ja itsen välissä ei voi eikä tarvitse olla mitään. Siinä välissä ei voi olla tekoja, ei peitettä, ei valheellisuutta. Syyllisen ja kurjan sydämen voi paljastaa ja tuoda Jeesuksen hellien silmien eteen. Hellien silmien eteen voi kantaa syntien raskaan taakan ja pelon tuomiosta. Siinä on se toivo. Armossa.

Virren sanoittaja, *Lars Stenbäck*, oli runoilija, virsirunoilija, kasvatustieteilijä ja professori, puoliso ja isä, ja hän toimi Isonkyrön kirkkoherrana vuodesta 1855 aina kuolemaansa saakka, asuen siinä pappilassa, joka on yhä Isonkyrön seurakunnan ja seurakuntalaisten käytössä ja jonka ikkunasta näkyy tuo hänen runoilijamajansa Pappilansaaressa. Stenbäckin elämä oli koettelemusten, menetysten, onnettomuuksien ja sairauksien merkitsemää. Mutta miten kallista satoa tuo yksi kipuileva elämä onkaan tuottanut. Tunnusvirtemme sanat ovat siitä kaunis esimerkki.

Me olemme tänään saaneet kokoontua Jeesuksen hellien silmien eteen. Jos jaksan, saan yhtyä virrenveisuuseen. Olla yksi särkynyt ääni, yksi uupunut ääni, yksi vajavainen ja silti riittävä, kelpaava ääni. Kiitollisin mielin voin myös sulkea silmäni ja vain kuunnella, huoahtaa, antaa virrenveisuun ja seurapuheiden ympäröidä, ravita ja hoitaa.

Muistan hetken viime kesältä, Oulun herättäjäjuhlien seuroissa, kun silmäsin ympärilleni. Muistan katsoneeni miestä penkin päässä. Hänellä oli pää painautuneena alaspäin, päässään lierihattu, jalat ojentuneena eteenpäin. Jotenkin pysäytti se ajatus, etten minä tiennyt, miksi hän oli siinä. Seurapenkin päässä. Niin kuin minäkin. Kuinka seurakentällä oli tuhansittain ihmisiä. Ja jokaisen matka seurapenkkiin, lapsen ja aikuisen, oli oma tarinansa, oma polkunsä. Niin on tänäänkin. Meitä yhdistää jokin säie, joka on alkanut jo aikoja sitten. En osaa kuvata, mikä se on, sillä kyse on jostain syvästä, arasta ja samalla vahvasta, yksinkertaisesta ja silti vaikeasta sanoittaa. Ehkäpä juuri siksi olemme täälläkin seuroissa, että kaipaamme jonkun koettavan pukea sanoiksi sitä yhteistä säiettä, arkaa uskoa, ohutta ja samalla vahvaa säiettä, joka ulottuu rististä meihin.

Näitä juhlia kohden on täällä Isossakyrössä kuljettu jo kauan. Jo parikymmentä vuotta. Kaikki he, jotka olivat ajatusta alulle laittamassa, eivät ole enää luonamme. Mutta toivottavasti me yhdessä osaamme tehdä kunniaa heidänkin toiveilleen samalla kuin juhlaperinteelle.

Kun katsoin televisiosta piispa Jari Jolkkosen saarnaa virkaan vihkimismessussa Kuopiossa, mieleni kiinnittyi sen päivän tekstiin *”Älkäämme rakastako sanoin ja puheessa, vaan teoin ja totuudessa.”* Teksti on Johanneksen evankeliumista. Muistan mieleni kulkeneen tuolloin toukokuun alussa kohti juhla valmistelujamme ja pohtineeni, kuinka erilaiset valmistelun palaset ovat olleet näitä rakkauden tekoja. Talkoot, kökät, joskus kokouksetkin, ovat olleet lähimmäisenrakkauden asumuksia: On annettu omaa aikaa yhteiseksi hyväksi. On jaettu toinen toistensa huolia ja kuormia, iloa ja suruakin. On kannettu vastuuta.

Valmistelut aloitettiin aluksi Isonkyrön paikallisosaston varmassa huomassa, ja sitten tunnollinen työ jatkui toimikunnissa ja talkoissa. Kovaa, raskasta työtä ja järjestelyä – sekä etualalla että taustalla olevaa. Rinnalla on kulkenut kannatteleva ja vahvistava esirukous läpi vuosien. Ja ne pienet teot, joita te ette ole ehkä uskoneet kenenkään huomaavan, ovat olleet pysäyttäviä ja voimaa antavia. Eleet, viestit ja toivotukset, yhteishenki ja naurunhelähdys, juuri oikea-aikainen kysymys tai avuntarjous, pieni veisuuhetki. Välittyvä tunne myötäelämisestä. Kohoava tunne siitä, että yhdessä olemme osa jotain suurempaa kokonaisuutta, osa kaunista ja tärkeää perinnettä, matkantekoa.

Tämä kaikki on tehty sen eteen, että nyt juhlien aikana te juhlavieraat ja me juhlien valmistelijat ja talkoolaiset olemme samaa juhlakansaa, katsoen yhdessä kohti ristiä, sen armoa. Yhdessä saamme luoda ikävöivän katseemme Jeesuksen heliin silmiin, odottaen Häntä kääntämään kasvonsa meidän puoleemme.

Kiitollisesta sydäimestä nousee vielä yksi pyyntö: Hiljainen huokaus ikävöivien, kapinoivien, särkyneiden ja hiljaisten puolesta, Hilikka Olkinuoran sanoin:

*”Yksi olisi tarpeen,
yksi ainoa tarpeeksi:
että saisin tulla nähdyksi.*

*Että kukaan ei kääntäisi katsettaan pois.
Vaikka olisin tässä.
Tällaisena.”*